

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SORANER - *bladet*

Månedsskrift for Soransk Samfund

Februar

Årgang 78 . Nr. 2

1993

*Paul Rantzau – 1920-1993
var ærkesoraner. I artikler delagtiggjorde han os
andre i resultater af sine undersøgelser af skolens
bygningers historie o.a. I kammeraters kreds har vi
sammen tilbragt mange lyse timer. Pauls mange
venner vil hædre hans minde.*

Dan Fink (S 27)

Paul Rantzau in memoriam

Paul Rantzau blev født d. 14. maj 1920 på Frederiksberg, søn af grosserer N. P. Olsen Stevns og operasangerinde Karen Lise Rantzau, i 1941 gift Bergsøe.

Han blev optaget i 1. mellem på Sorø Akademis Skole i 1931 og udgik med realeksamen i 1937. Derefter var han et år smedelærling på Burmeister og Wain, men det lå ikke rigtigt for ham, hvorfor han blev uddannet hos Ejnar Munksgaard International Boghandel og Antikvariat 1938-42 og var derefter antikvar i firmaets videnskabelige afdeling 1942-46. I 1946 blev han arkivar hos Paul Bergsøe og Søn i København og Glostrup 1946-68 og derefter konsulent i Svend Bergsøes Fond fra 1968.

Paul Rantzaus fritidsinteresser dækkede store områder, som han energisk dyrkede. De spændte over klassisk arkæologi, europæisk historie og kulturhistorie, heraldik, astronomi og klassisk musik, og efterhånden blev hans interesse for sin gamle skoles og Sorø Klosters historie og i det hele taget alt, der havde berøring hermed, centrum for hans studier.

Men først skal nævnes hans bog: *Alle Tiders Tal - Regnekunstens Hvem, Hvad, Hvor*, udgivet på Politikens Forlag i 1972. Bogen rummer i komprimeret form oplysninger om tallenes og alfabeternes kulturhistorie historisk sammenhæng med masser af interessante oplysninger om tal, mål og vægt i bredeste forstand fra oldtiden til i dag. De 500 siders tekst oplyses af interessante illustrationer, der bidrager til forståelsen.

På Bogans Forlag udkom i 1990: *»Stjernehimlen til enhver tid«*, en storartet håndbog på 155 sider plus 41 tavler med detaljerede stjernekort for hele året.

Fra september 1973 til 1978 var Paul redaktør af Soranerbladet, og han redigerede bladet uden at dominere. Allerede fra oktober 1971 begyndte en række artikler at komme i bladet med titlen: *Noget reaktionære reflexioner over Sorøske og Soranske lokaliteter, koncentreret og forsynet med noter af Paul Rantzau (R 37)*.

Her tager han problemer op fra Klosterporten og fremefter, og artikelrækken lyser af hans kærlighed til Sorø, og ikke så få af hans *»mærkesager«* har i tidens løb fundet en løsning, takket være Pauls grundige forarbejde. Som redaktør af Soranerbladet i 5 år tog han tråden op og byggede videre på forgængernes indsats og blev et forbillede for efterfølgeren.

Når Rantzau i Soransk sammenhæng optrådte med enten sort eller hvid uniformshue, syntes nogle måske, at det var en særhed hos ham, men han gjorde det med et blink i øjet som udtryk for sin samhörighed med skolen.

Hans referater af soranerfrokosterne, som han trofast skrev i mange år, vil blive savnet, og vi må håbe, at hans efterfølgere vil leve op til hans gode eksempel.

I sine sidste år arbejdede Paul med stor grundighed på en beskrivelse af Sorø Kloster, som han ofte talte om og også fik samlet materiale til, men da han blev syg og faldt om i sit hjem, kom han til at vælte det bord, hvor alle hans notater befandt sig, herved kom der naturligt nok uorden i papirerne, der spredtes til alle sider, så der ligger et stort arbejde og venter, for under sin sygdom kunne han ikke selv bringe orden i de adspredte sedler. Som det gerne skulle fremgå af denne nekrolog over en gammel ven, at han var en af de mest trofaste gamle soranere, så var han på den anden side med sine vidtspændende interesseområder en Polyhistor i gammeldags forstand, altid levende optaget af planer, som han gik ind for med liv og sjæl, lige til sygdommen gjorde ham magtesløs, så man kan vist nok sige, at døden kom som en befrielse, men vi er mange, der vil savne ham.

Æret være mindet om Paul Rantzau!

Red.

P.S. Paul Rantzau blev begravet fra Sorø Kirke lørdag d. 9. januar, og han kommer til at hvile på Sorø gamle kirkegård. Et talrigt følge deltog, og konfirmationskantaten blev spillet på orglet.

Er der behov og interesse for en international studentereksamen på Sorø Akademi?

Som bekendt er Sorø Akademis Skole en moderne gymnasieskole med små 500 elever, hvoraf de 140 bor på kostafdelingen. I år kommer ca. 50 af kosteleverne fra udlandet, og skolen har således et betydeligt internationalt islæt, som det har været tilfældet i mange år.

I disse år rejser flere og flere danskere ud for at arbejde, og vi er som offentligt gymnasium og kostskole glade for den forpligtelse og udfordring, der ligger i, at de fleste forældre ønsker at sende deres børn hjem i skole for at bevare eller udbygge forbindelsen med det danske uddannelsessystem og samtidig give mulighed for at præge de unges danske identitet. Men vi er også klar over, at mange danske allerede har været ude længe, og børnene har gået i nationale eller internationale skoler, hvorefter overgangen til det danske gymnasium ikke altid er helt let.

På denne baggrund overvejer vi for tiden på Sorø Akademi, om vi fremover skal tilbyde, at nogle elever hos os kan tage den internationale studentereksamen, den såkaldte *International Baccalaureate*, IB, i stedet for den danske. Vi er interesseret i at høre, om der skønnes at være et behov og en interesse for en sådan eksamen hos de familier, der sender eller overvejer at sende deres børn til Sorø Akademi. *Vi retter denne henvendelse for at spørge, om De kunne hjælpe os med at informere om vore overvejelser og eventuelt melde tilbage til os med at informere om vore overvejelser og eventuelt melde tilbage til os om reaktioner blandt danske i Deres område.*

International Baccalaureate, IB, er et to-årigt kursus i 2. og 3.g, der ligesom den danske studentereksamen forbereder til universitetsstudier og andre videregående uddannelser. Den er primært for elever med en ikke-dansk eller kun delvis dansk skolebaggrund, og IB-programmet er til-

rettelagt med henblik på at fremme de studerendes mobilitet i det internationale samfund. I.g betragtes som et pre-IB-år.

Der bliver undervist til IB på 450 skoler i 62 lande, og eksamen er adgangsgivende til universitetsuddannelser i en lang række lande også uden for Europa.

Eleverne skal have seks fag, og al undervisning bortset fra dansk, tysk og fransk foregår på engelsk.

Gruppe 1: Language A (modersmål samt verdenslitteratur).

Gruppe 2: Language B (fremmedsprog). Engelsk eller tysk eller fransk.

Gruppe 3: Study of Man in Society. Historie eller geografi.

Gruppe 4: Experimental Sciences. Biologi eller kemi eller fysik.

Gruppe 5: Mathematics.

Gruppe 6: Endnu et fag fra gruppe 2, 3 eller 4 eller Music eller Latin/Greek eller Computer Sciences eller School-based Syllabus.

Desuden skal eleverne skrive et Extended Essay, deltage i et kursus i Theory og Knowledge samt deltage i CAS-aktiviteter. CAS står for Creativity, Action og Service. Der aflægges skriftlig eksamen i alle fag på engelsk, og i sprogfag er der også mundtlige prøver. Ved eksamen bruges en karakterskala fra 1 til 7 (maximum), og der skal 24 points til at bestå.

Vi ser frem til at høre fra Dem i løbet af foråret 1993.

Med venlig hilsen

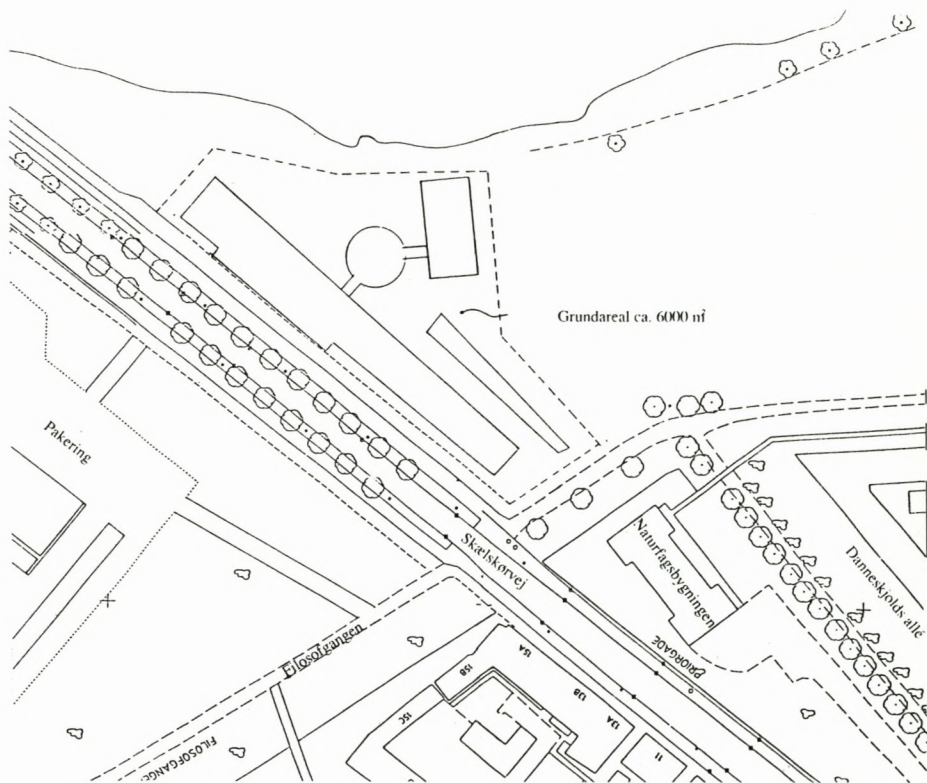
Erling Kristensen.

NB! Ring eller fax til skolens kontor på tlf. +45 53 63 08 37.

Fax: +45 53 63 33 66.

Eller til IB-udvalget v/ Thomas Petersen på tlf. +45 53 63 38 99.

Vi oplyser gerne nærmere, sender gerne flere brochurer om skolen, og vi udlåner gerne vor 30 minutters video om Sorø Akademi.

Grundplan med forslag til placering af den ny bygning for Sorø Kunstmuseum i det sydøstlige hjørne af Akademihaven mellem Grønne Plads og Skælskørvej (tidligere Banevejen). Der har været mange lokale læserbreve med protester mod beliggenheden, der imidlertid er godkendt af Stiftelsen Sorø Akademi og Museets bestyrelse.

Den lange, lave gulkalkede (?) længe langs Skælskørvej synes at ville falde godt ind i det omliggende terræn som en slags pendant til Avlsgården.

På den anden side af Skælskørvej tænkes etableret en naturparkeringsplads på den tidligere Flombane, der aldrig har været god og ikke været brugt, siden det ny stadion blev taget i brug i 70'erne.

Sorø kommune går også ind for denne plan og er nu ved at udarbejde en lokalplan for området.

Sorø Spare- og Laanekasses Fond har skænket museet 2 mio. kr. til grundkøb og arkitektbistand. Der regnes med samlede udgifter på ca. 40 mio. kr.

Skolen vil også få glæde af, at museet bliver bygget i Akademihaven. Faget kunstforståelse kan nyde godt af et samarbejde, og sidst, men ikke mindst: Vi får en ny brik i arkitekturhistorien, for i Akademihaven er der i forvejen gode eksempler på dansk arkitektur gennem 800 år fra Klosterporten og Sorø Kirke til 1993, hvor professor Henning Larsens kunstmuseumsbygning foreløbig kan blive det sidste skud på stammen.

Red.

Kunstmuseet i Sorø har planer om at bygge et nyt kunstmuseum - i Akademihaven!!

Mere specifikt går planerne ud på at indtage ca. 6000 m² af det sydøstligste hjørne af Akademihaven, et sted som hidtil har fået lov til at danne en let og elegant afgrænsning mellem Akademihaven og Skælskørvejen. Området afgrænses yderligere af søen, Grønne Plads og Naturfagsbygningen. Grønne plads er ganske vist ikke med i de nuværende planer, men med en så stærk og aggressiv ledelse, som museet nu har, er det givet, at man i løbet af nogle år også vil bygge en skulpturpark. Hvor henne? På Grønne Plads! Hvor ellers? Muren til det nye museum langs Skælskørvejen skal fremtræde som en massiv mur - uden vinduer! Sidst, men ikke mindst - hvad med bilerne? De skal parkeres - hold godt fast i stolen - på yderligere ca. 6000 m² på den anden side af Skælskørvej på den gamle fodboldbane, altså klods op ad Flommen! Området er i øvrigt fredet.

Flere andre egnede steder har været på tale til det nye kunstmuseum, bl.a. Parnasgrunden, den gamle stolefabrik ved stationen og Sorø Sygehus. Amtet har foræret Parnasgrunden til museet, men i stedet for at bebygge grunden vil museet hellere mageskifte med Stiftelsen for grunden i Akademihaven. Ideen om at omdanne den gamle stolefabrik til kunstmuseum har museets bestyrelse af ukendte grunde valgt ikke at benytte sig af. Sorø Kommune ejer sygehuset og vil - som et af sine højeste ønsker - meget gerne sælge det. Museet er endnu engang ikke interesseret. Museet er kun interesseret i grunden i Akademihaven, angiveligt fordi den »giver de bedste muligheder for at skaffe de fondsmidler, som skal dække omkostningerne ved byggeriet«. Citatet er taget fra formanden for Museets bestyrelse og amtmænden for Vestsjællands Statsamt Bodil Panilds læserbrev i Dagbladet d. 9/1 1993. Hvad er det dog for en agumentati-

on? Hvis det alene drejer sig om at få et nyt kunstmuseum, så måtte den sag kunne bære sig selv, og det burde ikke være nødvendigt at bruge et af Danmarks alt for få anlæg af Akademihavens karat alene som kulisser for dette projekt.

Som gammelsoraner er jeg meget oprørt ved tanken om at ødelægge Akademihaven!

Både Sorø Byråd, Vestsjællands amt og - hold fast igen - bestyrelsen for Stiftelsen for Sorø Akademi synes godt om planerne. Det er stærke kræfter.

Men gammelsoranere kan også gøre som mange af Sorøs borgere har gjort. Den lokale afdeling af Danmarks Naturfredningsforening arbejder ihærdigt på sagen.

Interessegruppen Akademihavens Venner er ved at indsamle underskrifter på en protestliste mod placeringen af et nyt kunstmuseum i Akademihaven. Disse lokale protester har faktisk affødt reaktioner fra nogle af museets nøglepersoner. Jeg er overbevist om, at rektor Erling Kristensen, som også er medlem af bestyrelsen for museet, umuligt kan sidde en massiv protest fra så vigtige personer som gammelsoranerne overhørig.

Med venlig hilsen

Annemarie Pihlkjær Shapiro (S 61)

SAAB

Oldtimers
Specialbiler

**SAAB 96 og 99
totalrenoveres
og
sælges med garanti**

NIELS THIELE

Automobiler
3660 Stenløse
Tlf. 42 17 00 72

Et jubilæum markerer en ydet indsats, en rund fødselsdag derimod blot, at man har fået lov at leve så længe.

Men hos Ejnar kan anlægges begge synspunkter, for i 1992 har han i 40 år praktiseret som øjenlæge, og fortsat måler han med sikker hånd trykket i øjne og drypper dem. Slægt og venner har presset Ejnar til at skrive sine erindringer, som udkom i 1981 med titlen:

»Doktoren kom, en læges erindringer«

De hører til den kategori af livshistorier, som illustrerer periodens kulturhistorie, eller som Ejnar udtrykker det: socialhistorie.

Ejnar har evnen til at opfatte sine omgivelser og til at leve med i andres glæde og sorg.

Selv har han haft et lykkeligt samliv med sin ægtefælle, som blot for tidligt døde fra ham. Ejnar opgør selv sit livs regnebrædt med ordene: »Min tilværelse har været lykkelig og rig«. Ejnar har siden sin tidligste barndom været lærenem og er det fremdeles. Han har en arbejdssevne ud over det almindelige.

Han er forsker uden derfor at have markeret sig i noget medie. Ejnar er en glimrende fortæller, og i den fremadskridende beskrivelse indflettes malende anekdoter lige fra barndomsårene. Han fremkalder latter over tildragelser med et komisk skær.

Første del af erindringerne bærer overskriften, *»De lykkelige barndomsår«*. Ejnar blev født den 28. februar 1903 som nr. 4 blandt 7 søskende i en præstefamilie.

Faderen fik sit første embede i Ansager, et hedesogn i Ribe amt, og flyttede en halv snes år efter til det større embede Hvidbjerg i Thy.

Sparsommelighed var nøgleordet under opvæksten. Præstens indtægt blev betalt som tiende, suppleret med afkast af det til præstegården hørende landbrug. Begge indkomster var skiftende og små.

Som børnene voksede til, hjalp de i hus

og have, mark og stald og følte sig som medarbejdere i familiemønstret, ja i samfundet.

Sideløbende kom undervisning, først hos en privatlærerinde.

Ejnar var meget optaget af landbruget og fik af og til lov til at komme med på husdyrmarkeder. Ved en sådan lejlighed fik han ligesom de voksne kaffe, »men mor siger, at jeg ikke må drikke en hel kop kaffe, men to store halve kan vel gå an, og det kunne det«.

Opslugt af landbruget ville Ejnar være landmand, indtil doktor N. C. Ilsøe holdt op som læge hos Frederik VIII og nedsatte sig i Hvidbjerg.

Ejnar skriver selv: »Ved hans lysende eksempel og forstandige forklaringer fik Nis (den ældre bror) og jeg indpodet den kærlighed til lægegerningen, som jeg stadig usvækket har«.

Den sarkastiske Ilsøe sagde engang: »Ejnar, her på landet er der kun én forskel på bryllupper og begravelser. Til begravelsen kører man langsomt til kirken og hurtigt hjem, ved bryllupper kører man hurtigt begge veje. Maden er ens, og kun talerne er der lidt forskel på«.

Da Ejnar blev skolepligtig, påtog faderen sig undervisningen. »En gang om året kom førstelæreren og eksaminerede mig, og da jeg var vokset noget til, kom jeg i landsbyskolen, i sommerhalvåret tre formiddage om ugen, om vinteren lidt mere«.

Verdenskrigen var i gang, og der kom hård rationering, ikke blot af visse fødevarer, men også af petroleum til belysning. »I 1915 kom jeg som tolvårig på den private realskole i Hurup. Op tør 6 om morgenen, gå en kilometer til toget i al slags vejr. Vi lærte godt i Hurup«.

Men hvad så efter skoleafslutningen? Jeg ville være læge ligesom broder Nis, men far havde ikke råd til også at lade mig studere. Netop da fik han oplyst, at det var muligt for embedsmænds sønner at få en hel eller delvis friplads på Sorø Akademi. Det blev min chance, og i 1919 drog jeg med bævende hjerte til Sorø for at begynde i 1.g. Det første halve år led jeg slemt af hjemve, men efterhånden faldt jeg til, fik gode kammerater og venner, lærte lærerne at kende, fik glæde af de smukke omgivelser, og da jeg efter endt eksamen d. 29 juni 1922 (som sin klasses duks) forlod akademiet, var det med vemod«. Efter denne sammenfatning vender Ejnar tilbage til beskrivelsen af sin akademitid:

»Jeg kom jo fra landlige omgivelser, og nogle har nok syntes, at jeg var en lidt underlig én; men jeg blev hurtigt accepteret og fik en række gode kammerater, og den dag i dag er nogle af mine bedste nære venner gamle soranere.

Der blev lagt vægt på, at vi lærte respekt for det enkelte menneske og forstod betydningen af at være flittig og stræbsom, og vi fik vist kærlighed til naturen og vort fædreland. Akademiet var gennemsyret af gamle traditioner, som man ivrigt søgte at værne om.

Efter afskeden med Sorø spredtes holdet ligesom alle andre for først at mødes til 25 års jubilæet«.

I mellemtiden var der lejlighed til på tværs af årgange at træffes på de måned-

lige frokostmøder, der som noget selvfølgelig også opseggede realister. Og så var der årsfesterne.

Ejners hold mødtes efter de 25 år hvert femte år og efter de 50 år hvert år på skift i de private hjem.

Klassekammeraten Aage Kann Rasmussen var drivkraften, og i en årrække var han Soransk Samfunds fortrinlige formand, som under frokostmøderne altid havde velforberedte indlæg i baghånden.

Ejnar slutter det her refererede afsnit med mottoet: »En gang soraner - altid soraner«.

Da Ejnar påbegyndte lægestudiet, døde hans far, og hjemmet i Hvidbjerg præstegård blev opløst.

»Min økonomi var særdeles stram, men ingen har jo taget skade af at være en fattig student«.

Ejnar boede i sine første to år på Regensen som »Gris«, d.v.s. i et lille kammer bag et større værelse, som storebror Nis havde. Senere fik Ejnar tildelt Soranerværelset på Studentergården, d.v.s. en friplads.

Ejners beskrivelse af sine studieår i almindelighed og i perioderne som volontør og vikar i særdeleshed illustrerer de enorme fremskridt, som er sket i de forløbne 60 år.

Den 29. januar 1929 blev Ejner cand. med. »Med en pæn førstekarakter og en stor studiegæld«.

Forinden var Ejnar blevet forelsket i telefonistinde Ella Jønsson, blev forlovet og efter to år gift.

Ejnar kom i 1930 til Givø Sygehus som »alt mulig reservelæge« hos overlæge Halbo, som ved siden af sygehusarbejdet havde en stor privatpraksis.

Ejnar havde aldrig fri, »Sygehuset var mit hjem, ja hele min tilværelse. Jeg havde min første ferie i to år, da jeg i efteråret 1930 var indkaldt som militærreservelæge og deltog i efterårsmanøvren«. Ejnar blev i denne gren af sin karriere sekondløjtnant.

»Tilbage på sygehuset bestod mit man-

gesidige arbejde også i at undervise sygeplejersker og at føre dem op til eksamen.

»Det fortumlede bryllup«

Det fortumlede bryllup er overskriften på det næste afsnit.

»Nu var reservelægestillingen kun for en ugift, og det var ikke lige sådan at få tilladelse til ægteskab.

Der var sygehusets omdømme at tænke på. Al modstand blev dog overvundet, og jeg fik lov til at gifte mig.

Vielsen skulle finde sted den 15. november 1930 i Herning Kirke hos provst Dahl, en af fars gamle præstekammerater«.

»Jeg havde fået fri denne eftermiddag. Så skete blot det, at der netop den formiddag kom en akut og kompliceret blindtarmsoperation, og tiden løb helt fra os. Endelig blev vi færdige, og jeg ville skynde mig af sted for at nå toget til Herning. Men Halbo bad mig lige om at sy såret sammen. Det kunne jeg selvfølgelig godt, sagde jeg, men så blev jeg altså ikke gift - Halbo så forfærdet på mig, så sagde han: »Uha, uha, uha, det var dog skrækkeligt, jeg har ganske glemt, at De skal giftes. Skynd Dem afsted. Sygehuset gir' ambulancen!«.

På hotellet i Herning ventede min forlovede og min kommende svigermor, og de gav mig en ordentlig opsang. De havde troet, at jeg ville udeblive fra mit eget bryllup!

Da provsten spurgte: »Vil De have Ella Jønsson til ægtefælle? var jeg så befippet over al hurlumhejen, at jeg svarede: »Ja, ja, ja«. Men viet blev vi da.

Ejnar ville jo være praktiserende læge og kunne begynde ved at blive foretrukket ansøger til en lidt ejendommelig praksis.

Staten havde for år tilbage i Bøvlingbjerg oprettet en lægestilling for de omliggende redningsstationer.

Boligen var blevet overdraget af kommunen som basis for en lægepraksis, der hverken kunne købes eller sælges.

Mod Ejnar talte to indvendinger, nemlig at han var temmelig ung, og desuden at han var præstesøn. Sidstnævnte bekym-

ring skyldtes, at egnen var opdelt i to grupper, en indremissionsk og en grundtvigiansk.

»Jeg forklarede, at tiden velsagtens ville få has på min ungdommelighed, og da jeg ville få nok at gøre med det timelige, ville jeg lade præsterne tage sig af det regiløse! Jeg fik stillingen!«.

Efter i et halvt år at have boet i en halv-andenværelses taglejlighed flyttede det nygeligt gifte ægtepar i maj 1936 til den enormt store lægebolig i Bøvlingbjerg.

»Forneden 12-14 værelser, på første sal 3-4 gæsteværelser og et par pigeværelser, udhus med bryggers, tørve- og hønsehus samt garage og chaufførværelse, med das i gården!«

»Da vi senere fik indlagt WC, var den lokale formand for sygehusvæsenet noget betænkelig. Det kunne stoppe til og lugte. Næh, det var vist noget farligt noget med sådan et WC indendørs«.

Alt skulle klares

Ejnar kalder sit næste afsnit: »*Alt skulle klares*«. Af dets indhold bliver man på hans vegne stakåndet. Under ofte hårde vilkår arbejde i døgndrift. Det er ufatteligt at han holdt til den krævende lægelige og menneskelige indsats. Nok blev han bistået af Ella - men alligevel!

Ejnar skriver selv: »Fri havde jeg aldrig. Der var altid arbejde dag og nat, syv døgn i ugen. Det er ikke få juleaftener, jeg har tilbragt ved fødsler eller med at behandle skader. Det hændte også, at jeg måtte suse afsted til sygehuset i Lemvig - 25 km. borte med alvorligt kvæstede. Ankommet hertil måtte jeg ofte hjælpe med ved operationer, når reservelægen havde fri, eller overlægen fx. var på ferie.

Distriktet var udstrakt og med usle veje, som i regn- og sneperioder kunne være nærmest ufremkommelige«.

Da Ejnar havde udholdt denne tilværelse i ti år, måtte han give op.

Arbejdet for opslidende

Næste kapital i hans erindringer kalder han: »*Arbejdet for opslidende*«. Han sag-

de sin stilling op og købte en villa i Lemvig. »Jeg skulle se at komme i gang med min nye praksis, men mine kollegaer i byen gav ikke meget for mine muligheder. De mente bl.a., at mit hus var for stort, og at jeg havde brugt alt for meget til ombygningen. De kom dog til at tage fejl, det gik mig aldeles glimrende«.

En lille episode var med til at slå mit navn fast i byen. På min første konsultationsdag kom en ung pige, der havde fået noget i øjet. Jeg fjernede fremmedlegemet og sagde: »Nå, De er nok forlovet med en smed, kan jeg se på øjet«. Pigen var ved at falde ned af stolen af bare forbavelse, for hun var sandelig forlovet med en smed. Hun og hendes smedeforlovede berømmede mine usædvanlige Sherlock Holmes evner, hvilket jo ikke skadede min forretning! Hvordan jeg kunne vide, at pigens forlovede var smed? Jo, jeg fjernede et lille stykke smergel fra øjets hornhinde, og det er vel ikke almindeligt, at en ung pige under normale omstændigheder kommer i nærheden af en smergelsliber. Det gik godt med at opbygge min praksis, patienterne nærmest strømmede til. Alt tegnede lyst, men så kom den 9. april 1940.

Tyske panserafdelinger kom susende op langs den jyske vestkyst, og tropperne vidste minutiøst, hvor sognefogeder, embedsmænd og større gårde fandtes, og de vidste præcis, hvor mange soldater, heste og motorkøretøjer, der kunne huses på de enkelte steder.

Forklaringen på denne forbløffende vinden var enkel nok: Mange af de tyske turister og store drenge i Hitler Jugendlejrene i de sidste somre før besættelsen havde ikke kun været turister.

Tyskerne begyndte straks at lade bygge pansergrave, bunkers og sindrige voldsystemer langs vestkysten for de frygtede, at briterne en dag skulle forsøge landgang.

Der blev bygget en vældig flyveplads med attrapbondégård, attrapkøer o.s.v. for at vildlede briterne. Vi læger måtte henvende os i det tyske hovedkvarter for at få udstedt »ausweis«, for at vi kunne færdes ude i spærretiden. Sygdom kender

jo ikke en besættelsesmagts restriktioner. Som besættelsestiden skred frem, blev vor passive og for nogles vedkommende aktive holdning over for tyskerne kraftigere, og de blev os mere og mere fjendligt stemte. På alle områder blev forholdene hårdere, det var krig, dette her!

En nat, da jeg blev kaldt til Harbøre, var der luftalarm, men det var der så tit, så det tog jeg mig ikke af. På tilbagevejen eksploderede pludselig lysprojektiler omkring bilen. Jeg huggede bremserne i, sprang ud og kastede mig ned i en grøft. Nu så jeg en britisk natjager, der igen og igen angreb min bil. Den britiske pilot antog formodentlig min bil for at være en tysk officersvogn. Bilen blev ramt flere gange, skærme og ruder blev gennemhullet, og jeg fik et skudsår i hånden. Nu tog tyskernes luftværnskanoner fat, og i et forsøg på at undgå granaterne strejfede jageren en skorsten på en gård i nærheden og styrtede i Vesterhavet. Formentlig omkom piloten straks. Nogle tyske soldater dukkede op, og de hjalp mig ind på gården, hvis skorsten jageren havde strejft. Gårdmanden var helt kulret af chocket, vi måtte binde ham og køre ham på sidsygehospital. Lige over hans seng var mærker af en hel stribe kugler fra maskingevær. Tyskerne gjorde et stort nummer ud af »den forbandede englænder, der havde skudt på en fredelig dansk læge«.

Et par måneder efter, at jeg var blevet angrebet af et fly, opdagede jeg en nat ikke hurtigt nok en tysk vagtpost, der råbte mig an. Han stod halvt skjult i et krat, og da jeg ikke straks standsede, smed han sig ned og fyrede løs. Den ene bildør og bagklappen blev slemt molesteret, men selv kom jeg intet til.«

I sommeren 1943 var Ejnar og hans kone taget på en hårdt tiltrængt ferie ved Rude Strand.

De blev kaldt hjem til Lemvig. Der havde været indbrud i deres hus! Alle former for tekstiler var stjålet. Skabe og skuffer var brutalt brækket op med økser og bajonetter. Alt af værdi var taget. Ikke nok med, at tyvene havde taget vore sa-

ger, de havde også knust fyldte syltetøjs-
glas mod væggene, så indholdet drev over-
alt. I soveværelset havde de lagt min ko-
nes natkjole og min pyamas midt på vore
senge, og ovenpå dem en seddel, hvorpå
der stod: »Dumme Schweine«. Det tyske
militærpoliti blev tilkaldt, men afviste in-
digneret, at gerningsmændene kunne væ-
re tyske militærpersoner. Lederen sagde:
»En tysk soldat stjæler aldrig«. Det kom
senere for en dag, at samme nat, som ind-
bruddet fandt sted, afgik et tysk trop-
petransporttog fra Lemvig, og mange dan-
skere havde set tyske soldater på vej til
dette tog slæbe på store bylter og kasser,
men noget bevis havde vi dog ikke!

Vore klager til de tyske myndigheder
havde yderligere rettet deres søgelys mod
os, og en dag fik vi den besked, at vi inden
jul 1943 skulle være ude af vort hus, for
det skulle beslaglægges til tysk brug. Det
var et hårdt slag, men heldigvis kom der
kontraordre. Min kone og jeg var jo ulyk-
keligt stillet, for vi blev ribbet for stort
set alt - ikke mindst vort tøj. Vi kunne
ikke få tekstilrationeringsmærker, men
heldigvis hjalp venner og patienter os
med brugt tøj, lærred og uldgarn. Som alle
andre prøvede min lille familie at klare
sig igennem de onde år trods stadigt vok-
sende vanskeligheder. Mere og mere blev
rationeret, og rationerne mindskedes sta-
dig. Som krigen skred frem blev mel og
brød stadig mere gråt og tørt, også det var
iblandet erstatningsstoffer.

Men den »uovervindelige« tyske værne-
magt havde det ikke meget nemmere. Ef-
terhånden levede soldaterne mest af en
slags suppe, kogt på kål, gulerødder og
roer med meget lidt eller slet intet kød i.
Mod krigens slutning led tyskerne tydeligt
af deres mangelfulde kost, og nogle var
helt gule i øjnene af karotinen fra gulerød-
der og roer.

Tiderne var hårde for os lidt forkælede
danskere, men jo større vanskeligheder jo
mere opfindsomhed. Vi sendte f.eks. kar-
tofler og kød til vore sultende norske ven-
ner med fiskerbåde, til gengæld fik vi toi-
letpapir, tændstikker og den slags. Den

trafik var naturligvis forbudt, men det var
der så meget, der var på den tid!

I unormale tider med angst, indespær-
ring og rygtedannelser er der god grobund
for personlige udskjelser og ekstreme fol-
kelige bevægelser. Ikke mindst Oxfordbe-
vægelsen havde på den tid vind i sejlene,
og folk stod på offentlige møder nærmest i
kø for over for alle at bekende deres trivi-
elle synder.

Min gamle regenskammerat, digterpræ-
sten Kaj Munk, markerede sig på denne
tid særdeles stærkt. Han, der før krigen
havde været vel duperet af Europas nye
stærke mænd, ikke mindst Mussolini, tal-
te nu iltet, begavet og særdeles modigt
»de grønne« imod, så det gav genlyd over
det ganske land og var med til at holde
modet oppe hos os danske. Det var ikke
uden grund, at han netop blev et af ty-
skernes mange ofre.

Alle, der har oplevet besættelsen, har
været ude for en mængde oplevelser, ikke
få barokt humoristiske og nogle dybt tra-
giske.

En sommerdag besøgte jeg min gode
bekendt, digterpræsten Gerhard Rasmus-
sen, som havde en mængde tyskere ind-
kvarteret. De var meget beruset en dag, og
på deres vagtrunde morede de sig med at
skyde til måls efter klokkerne på telefon-
pælene, og de hylede af fryd, når de
ramte.

I det samme kom en bondemand kø-
rende med et læs hø på en hestevogn. Sol-
daterne fik den vanvittige ide at ville sky-
de hatten af manden og fyrede løs. Resul-
tatet var, at de ramte ham i maven, og
han styrtede hårdt kvæstet af vognen. Jeg
fik ham hurtigt kørt til sygehuset, men
han var ikke til at redde.

Under al den megen krigselendighed
var der dog en opmuntring, at vi via il-
legale blade og de britiske og mod krigens
afslutning franske frihedsradiosendere
kunne følge med i, hvordan det gik stadig
bedre for de allierede og stadig værre for
tyskerne og japanerne. Vi bemærkede
også med glæde, hvordan mismodet bred-
te sig hos besættelsesstyrkerne.

Og så kom den 4. maj 1945. Som en løbeild bredte glædesbudskabet sig om aftenen over det ganske land: Tyskerne havde kapitulert til Montgomery.

Endelig var krigen slut, de fem onde år var kommet til en ende. Med befrielsen sluttede en dramatisk epoke i Danmarks historie, det blev nye tider, der var opbrud overalt. Også for min kone og mig blev det tid at sadle om. Jeg havde haft nogle meget strenge arbejdsår og fået nogen hjerteflimmer, var aldeles nedslidt, og min kone og jeg var på det rene med, at jeg ikke kunne holde til flere år som praktiserende læge. Men hvad skulle jeg så?

Jeg rådspurgte min gode ven professor H. C. Andersen i Århus, og han anbefalede mig at blive øjenlæge.

Min praksis var efterhånden svulmet så meget op, at den var for stor til en læge, så jeg fik den solgt til to. Og så gik turen til hovedstaden. Min kone glædede sig meget til atter at bo i byen, hvor hun var kommet fra. Jeg var lidt mere betænkelig. Men jeg skulle jo se at blive øjenlæge, og i 1947 begyndte jeg som volontør på Rigshospitalets øjenafdeling. Det var lidt mærkeligt for mig som ellers enerådende praktiserende læge at begynde at uddanne mig påny, men heldigvis havde alderen ikke tæret på indlæringsevnen, og heldigvis kom de mange praksisår mig til stor gavn. Jeg fortsatte uddannelsen på Blindeinstituttet og flere andre steder. Jeg arbejdede også en tid hos min tidligere studiekammerat, Mogens Fog. Jeg blev dybt fascineret og interesseret i hans arbejdsområde, neurologien, og han tilskyndede mig kraftigt til at blive neurolog.

Jeg kastede mig også ud i at skrive en doktordisputats, mens jeg var hos ham, men det oversteg mine kræfter, fordi jeg samtidig havde stilling som assistent hos først professor Holger Ehlers, derefter hos professor Eiler Holm. Jeg var ved at få forhøjet blodtryk, og der var også nogle småsymptomer fra hjertet, så jeg måtte lade tankerne om neurologien falde og koncentrere mig om min uddannelse som specialist i øjensygdomme.

Det lykkedes mig på rekordtid at gennemgå uddannelsen, og i 1952 fik jeg klinik i Brønshøj.

Ejners uddannelse er imidlertid aldrig blevet færdig. Han skriver selv: »Indenfor det område, jeg har valgt som specialist (øjensygdomme), går udviklingen med forrygende hast. Hvis man skal følge med i alt det nye, der sker, er det nødvendigt at deltage i møder, følge kursus og bruge megen tid på læsning af faglitteraturen. Alt dette gør jeg naturligvis«.

Ejnar indfører i erindringerne nogle læseværdige betragtninger, omsorg for gamle og blinde og så et afsnit med overskriften »*Den lægelige pligt*«. *Det afsluttedes således: »En læge skal altid gøre sit yderste, bruge alle de evner, han har, for at redde menneskeliv, men der må holdes igen på kostbart kunstigt apparatur, som kommer i brug, når patienten faktisk er død. Det er også en læges pligt med vor lægeetik at medvirke til en menneskeverdigg død, når sikre dødsriterier er til stede«.*

Erindringerne afsluttes med afsnittet

»Den kære pligt«

»Der er sket meget indenfor lægevidenskaben, siden jeg for mange år siden begyndte arbejdet med at helbrede og lindre, og jeg har efter bedste evne søgt at følge med i udviklingen. For mig var det i mange år et slid og slæb, men samtidig havde jeg umådelig mange glæder, at kunne hjælpe, at kunne helbrede, at kunne lindre - hvad større glæde findes vel?«.

Ejnar fik i 1960 en blodprop i hjertet og lå i halvanden måned stille i en sygeseng. »Sådan behandler man ikke den slags tilfælde idag. Nå, - det gik mig godt trods alt, jeg blev fuldstændig rask. Jeg fortsatte mit gode, kærlige samarbejde med min kone, til jeg juledag 1969 ramtes af en dyb sorg. Min kone blev ramt af et hjerteslag og døde straks. Min livslange ledsager, min kærlige kone, min uvurderlige medarbejder var væk.

En meget rig periode af mit liv sluttede. Familiemedlemmer, venner og ikke mindst min søn Søren hjalp mig gennem

den første svære tid, da Ella ikke var mere.

Hver dag tager jeg turen i min lille bil fra Rungsted til Brønshøj og passer mit arbejde på øjenklinikken, et arbejde, som virkelig glæder mig».

I 1981 slutter Ejnar således:

»Jeg er 77 år nu. Pensionsalderen for mange. For mig er der ingen tanker om at holde op som læge. Jeg glæder mig hver eneste dag til at udføre den gerning, der nu blev min, og jeg finder det smukt at opmuntre patienter og vise, at de fleste trods alt kan finde stjernestunder, og at mange har det værre end de. Personligt

føler jeg, at selv den dårligste dag kan have sine værdifulde stunder. Alene det at være til, at kunne færdes og tænke frit, have samhørighed med ens kære, nyde den dejlige natur, betages af den ikke stjernehimmel - alt dette giver trøst og taknemmelighed.

Men en dag er det naturligvis slut, livslyset slukkes. Måtte mit liv da ikke have været helt forgæves, måtte da dommen være mig nådig».

På mange soraneres vegne ønskes Ejnar til lykke på 90-års dagen.

Ved Dan Fink (S 27).

Holbergs fødselsdag og julefrokosten den 3. december 1992

Det var en rigtig soranerdag, vi holdt os i København den 3. december. Vi startede foran det Kgl. Teater kl. 10.00 præcis - meget præcis; da jeg løb over fodgængerfeltet, mens klokken slog, var formanden allerede på vej op ad den til lejligheden lånte stige, mens han fik vores krans til at hænge det sædvanlige sted - over venstre hånd. En venlig forbigående dame trykkede på aftrækkeren og sørgede dermed for at *alle* de rettidigt fremmødte for en gang skyld kom med på gruppebilledet (Per Just Florman kom for sent ...).

Nogle kan måske synes, at det virker

Forrest fra venstre: Kopp med formands-symbol (himmelstige), Maibritt Andersen og Lisa Nilsen, Sevaldsen, brdr. Løgstrup. Bagerst: Michael Goeskjær, Salling, Sparrevohn, Hanson, Mitens og Poul Andersen, der til lejligheden havde afløst Rantzau som underbør. Bag fotografiapparatet fru Hansen fra Sundbyvester, og uden for billedet (til højre) Florman i fuldt løb.

lidt teatralisk og forældet med denne årlige bekransning af en statue; men prøv engang at tænke igennem, hvad Ludvig Holberg har betydet for dansk åndsliv. En ting er, at han grundlagde den danske skueplads og skrev en lang række komedier, der ikke blot stadig lever, men som også har lagt et niveau og dermed højnet kvaliteten af al dansk skuespilproduktion

sidenhen. Dertil kommer, at han revolutionerede jurastudiet, da han skrev den første systematiske juridiske lærebog på dansk. Han grundlagde med sin store »Danmarks Riges Historie« den tradition for brede og populære danmarkshistorier, vi stadig nyder godt af. Han introducerede (inspireret af Montaigne) essay-genren på dansk med sine »epistler« og »moral-ske tanker«, og han brugte disse essays til at fremlægge sin egen moralfilosofi - et tankesæt, der i den grad direkte eller indirekte har gennemsyret al senere dansk tænkning, at man med kun ringe tilsnigelse kan sige, at der siden ikke er sagt eller skrevet ret meget fornuftigt, som ikke på en eller anden måde er afhængig af Holberg. Over for alt dette blegner det næsten, at han med sin testamentariske gave til Sorø Akademi skabte både den økonomiske og den moralske baggrund for, at institutionen stadig eksisterer, og at vi derfor har fået muligheden for at blive soranere. Det er umådeligt få danskere, man kan sige det om, at uden dem havde virkeligheden i dag set anderledes ud. Holberg er en af dem - og det er vel nok en smule festivitas værd!

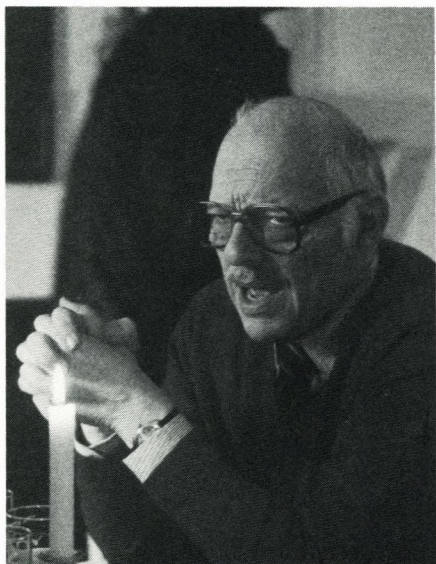
- Og så var det oven i købet som altid den rene fornøjelse at gøre det. Fra Kongens Nytorv gik vi nemlig, som vi plejer, over på Café' au Lait i Gothersgade, hvor vi indtog kransekaffen med tilbehør (kage på fod samt croissanter så langt husets lagere rakte - de sidste fik bolle med skinke og ost). Vi var mange - 13 til bords -, og så måtte vi endda undvære Rantzau, Tholl og Dan Fink, der alle havde forfald på grund af sygdom. Ingen nævnt, alle glemt (se dog billedet) - og dog: vi havde glæde af et par soranske debutanter, Maibritt Andersen og Lise Nielsen, begge S92, som var kommet til staden for at se, hvad alt det der gammelsoraneri nu egentlig var for noget. Og dagen var jo velvalgt, for vi kunne gå lige fra Gothersgade til Prags Boulevard og fortsætte.

Formanden var fulgt med til Prag, og han ledede afviklingen af ritualerne (sang og præsentationsrunde) med både værdig-

hed og ynde. 25 var mødt op; i gamle dage (for bare 10 år siden) ville det have været ynkeligt ved en julefrokost, nutildags er det meget pænt - hvorfor er der ikke flere, der går til frokost? Det kan ikke være madden, der skræmmer folk væk (forhåbenlig heller ikke selskabet!), den var nemlig både fremragende og rigelig denne 3. december; hver gang vi troede, at vi skulle til at slå mave, bar man flere fade ind!

Vores nyligt afdøde Svend Clausen blev mindet varmt af både Tejsen, Waagstein og Saxtorph; ikke mindst hans fintfølelse og betænksomhed over for gamle soranere, der på en eller anden måde kunne bruge hans støtte og hans levende opmærksomhed over for nye medlemmer, når de (vi) dukkede op, gjorde et ufor-glemmeligt indtryk på alle, der kom i berøring med ham.

3 af den faste stok savnedes som nævnt: Rantzau (der desværre siden er død), Tholl og Dan Fink. Det føles lidt underligt, når de, der i så mange år har været de bærende kræfter i kammeratskabet, ikke er der - de savnes, selvom der sidder 25 rundt om bordet, og snakken går livligt. Tholl udtrykte det selv smukt og ram-

Rantzau, som vi husker ham.

mende over for mig, da Rantzau var blevet syg: »Tja - vi har spist mange gode frokoster sammen gennem årene!« - og det var nok ikke maden, han tænkte på. Vi sendte en hilsen til hver af de tre, underskrevet af alle de tilstedeværende.

(Fortsættes)

Runde fødselsdage

15 Februar - 1 Marts 1993

15. Fuldmægtig Finn Fricke (f. 33, S 52) Kragerupvej 20, 2700 Brønshøj.
16. Poul Rasmussen (f. 18/31), s.k.a.: Karlshøjvej 52, 2800 Lyngby.
18. Ingenør Niels Illum (f. 33, S51), Fagerhøjvænge 3A, 2950 Vedbæk.
18. Statsautoriseret revisor Ove Schjerring (f. 43/ 58), Bredegade 29, 1260 København K.
20. Direkør Børge Vendelbo Andersen (f. 33, R50), Veksøvej 75, 2., 2700 Brønshøj.
21. Tandlæge Jan Calov (f. 33, S52), Godthåbsvej 74, 2000 Frederiksberg.
24. Vekselerer Chr. Mourier (f. 18, R34), Kongensvej 29, 2000 Frederiksberg.

24. Ambasadør Gunnar Seidenfaden (f. 08, S26), Vestagervej 26, 2900 Hellerup.
26. Claus Christian Jørgensen (f. 43, S62), s.k.a.: Søllededgårdsvej 2, 4920 Sølleded.
26. Edvard de Neergaard (f. 13, R29), s.k.a.: St. Antonio, Texas, USA.
28. Civilingenør Stig Gravsén (f. 23, S41), Blindekildevej 78, 4200 Slagelse.
28. Øjenlæge Ejnar Thykier-Nielsen (f. 03, S22), Holmebjerg 17, 2950 Vedbæk.

Runde fødselsdage

Marts 1993

1. Handelslærer Kaj Spøhr (f. 23, S 41), s.k.a.: Rom, 7620 Lemvig.
1. Jørn Kragsskov Tolshave (f. 43, S 62), Duevej 16, 3100 Hornbæk.
1. Læge Alf Wennevold (f. 33, S 51), Enighedsvej 11, 2920 Charlottenlund.
4. Fuldmægtig, cand. jur. Ebbe Carlsen (f. 33, S 52), Jernbane All'e 38, 2630 Tåstrup.
4. Regnskabschef Erik Kaa (f. 18, S 36), Grønnevej 247, 2830 Virum.
4. Bygningskonstruktør, overbanemester Hans Aage Nielsen (f. 23, R 40), Grønneled 5, 3210 Vejby.
6. Uwe Henning Mads Lindholdt (f. 43, S 63), ukendt adresse.
7. Læge Frits Efsen (f. 33, S 51), Frøbakken 12, 2860 Søborg.
8. Overpolitibetjent Helge Andersen (f. 18, R 35), Snorresgade 3, 2. t.v., 2300 København S.
10. Bent Poul Christensen (f. 33, M 49), s.k.a.: Lyngbyvej 422, st., 2820 Gentofte.
10. Jens Vejersøe Gregersen (f. 43, S 62) ukendt adresse.
11. Styrmand Finn Axel Hansen (f. 33, R 50), s.k.a.: Erik Gudmandsvej 9, 3140 Alsgård.
11. Peter Madsen Kvarts (f. 43, S 63), ukendt adresse.

**Datidens charme,
nutidens boligkomfort med...**

**FROVIN dannebrogsvinduer
FROVIN palævinduer
FROVIN koblede vinduer og døre**

frovin
vinduer og døre

Ellemosevej 5 A
Ugerløse
DK-4400 Kalundborg
Tlf. 53 50 41 41
Telefax 53 50 40 21

14. Lærer Svend Melchior Hansen (f. 33, S 52), s.k.a.: Torvegade 148, 6700 Esbjerg.
15. Styrmand Søren Peter Kornerup (f. 43, R 60), Tordenskjoldsgade 24, 1055 København K.
15. Kjeld Michael Suhr Vejbjerg (f. 43, R 60), s.k.a.: Klausdalsbrovej 36, 2860 Søborg.

S.k.a.: Sidste, kendte adresse.

Oplysninger og rettelser meddeles til civilingeniør Poul Andersen, Jægerhusene 41, 2620 Albertslund, tlf. 42 64 50 70.

Fødselsdage januar 1993, rettelse:

16. Civilingeniør Henri Brudzewsky (f. 33, S 51), Sjølundsparken 23, 3150 Hellebæk.

Fødselsdage februar 1993, tilføjelse:

13. Advokat Tage Lysgaard (f. 43, S 64), Drosselvej 3, 2000 Frederiksberg.

Soranske dødsfald

HANS SCHULTZ (S 19)

22. januar 1901 – 10. december 1992

JENS CHRISTIAN

CHRISTOFFERSEN (S 30)

27. januar 1913 – 7. juni 1992

THEODOR MAYNTZ-CLAUSEN
(R 16)

13. februar 1900 – 17. december 1992

PAUL JULIUS RANTZAU (R 37)

14. maj 1920 – 1. januar 1993

ERIK BILLE KRISTENSEN (R 44)

8. november 1927 – 5. januar 1993

JØRGEN STRØMBERG

5. juni 1920 – 3. januar 1993

CASPAR CARL LEUNING BORCH
(S 37)

21. marts 1919 – 14. december 1992

TAGE WADUM (S 29)

19. oktober 1910 – 15. januar 1993

SØREN VILHELM GUNDESEN (S 29)

23. september 1910 – 1991

MEDLEMSKONTINGENTET

er af generalforsamlingen fastsat til kr. 125,- i 1992. For medlemmer fra og med årgang 1984 samt for medlemmer, der er fyldt 67 år, dog kun kr. 75,-.

Soransk Samfunds kasserer:

Torben Juul Andersen
Kochsvej 16
1812 Frederiksberg C
Telefon 31 24 85 24
Postgiro 4 00 17 10

Kontingent m.v.

SOR-data
Soransk Samfund
Kochsvej 16
1812 Frederiksberg C

Giro 3 27 13 07

OBS – Årgang 92 er kontingentfri.

Adresseændring skal i Skandinavien skal til det lokale postkontor (udenfor Skandinavien direkte til kassereren).

Ved adresseændring bedes medlemsnummer opgivet. (Se adresse på bagsiden). Det letter arbejdet.

OBS – BETALING

Til de medlemmer, der er bosat i Danmark, på Færøerne, i Norge, Finland, Sverige og i Island fremsendes fortrykte girokort. Udlandssoranere bedes **indbetale kontingent i check, trukket på en dansk bank**, da Samfundet ellers må betale 30,00 kr. for at veksle en udenlandsk check. Denne indbetaling må gerne komme kassereren i hænde u/ yderligere opfordring, hvorved Samfundet sparer tid og penge til opkrævning.

Henvendelse vedrørende SORANSK SAMFUND

stiles til:

Formanden, advokat Niels Ulrik Kopp
Ny Kongensgade 20
1557 København V
Telefon 33 12 66 48

SORANERBLADET: Redaktion

Svend Ranvig
Kongebrovej 28
4180 Sorø
Tlf. 53 63 08 57 (bedst 18-19)

SORANERBLADET: Administration

Torben Juul Andersen
Kochsvej 16, 1812 Frederiksberg C
Tlf. PRIVAT 31 24 85 24.

Sorø Bogtrykkeri APS

Alleén 9, 4180 Sorø
Tlf. 53 63 05 75 – Fax. 53 63 51 75

ISSN 0903-1340

Adressændringer og re-
klamationer rettes i Skan-
dinavien til det lokale
postkontor.

BIBI BACHE

PARSBERGVEJ 50
2830 VIRUM

Indhent tilbud på

Person-, Last-, Varevogne

MERCEDES-BENZ

4100 Ringsted
Bragesvej 9
53 61 33 55

4300 Holbæk
Hovedvej 4
53 43 41 22

4400 Kalundborg
Slagelsevej 162
53 51 11 66

4500 Nykøbing Sj.
Autogården
53 41 11 22

VI KØBER

KOSTBARE BØGER OG BOGSAMLINGER
TILBUD GIVES
NORDENS ÆLDSTE ANTIKVARIAT

LYNGE & SØN A/S

SILKEGADE 11, 1113 KØBENHAVN K.
TLF. 33 15 53 35

Sorø Akademis
Skovdistrikt

Telf. 53 63 01 25

ADVOKAT

CENTRET

Havnepladsen 6
4300 Holbæk
Tel 53 43 44 45
Fax 53 43 0112
Giro 3 03 81 81

Steen Harrsen advokat (H)
Michael Abel advokat (L)
Jens Klokhøj advokat (L)
Finn Jørgensen advokat (L)
Palle Andersen advokat (H)